

Alkotmánybíróság

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére

1535 Budapest, Pf. 1773

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott KERTESZ ES TÁRSAI ÜGYVÉDI IRODA (

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
IV/00748-0/2021	
2021 APR 01.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 6 db	<i>cl</i>

tárgy:
kelt:

alkotmányjogi panasz, szerkesztés, fűzés, e-mailben
Budapest, 2021. év 03. hó 17. nap

2021 MÁRC 19.

Példány: 1 Melléklet: 5 db

Az ügyirat száma: 2.k. 700.005/2020/13.

Megbízónk, a

Panaszos) nevében és képviselőjében eljárva, a mellékelten csatolt ügyvédi meghatalmazás (ügyvédi meghatalmazás M/1. szám alatt mellékelten csatolva) és cégkivonat [redacted] adata M/2. szám alatt mellékelten csatolva) alapján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény („Abtv.”) 27. §-ára hivatkozva az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő a tisztelt Alkotmánybíróság részére.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.III.37.466/2020/7. számú ítélete („**Ítélet**”) alaptörvény-ellenességét, mivel az az Alaptörvény XXIV. cikke (1) bekezdésében és XXVIII. cikkének (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljáráshoz való jog elvébe és a jogállamiság [Alaptörvény (B) cikk (1) bek.] követelményébe ütközik és erre tekintettel az Abtv. 43. §-ának megfelelően az Ítéletet semmisítse meg.

Kérjük továbbá a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen ideiglenes intézkedésében az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján a Veszprémi Törvényszéket, mint elsőfokú bíróságot az Ítélet végrehajtásának, és így a per tárgyalásának felfüggesztésére felhívni.

A jelen okiratba foglalt alkotmányjogi panasz, kérelem indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott alaptörvény-ellenes bírói döntés az Ítéletben jelenik meg, így az Ítélet előzményi perlését kizárólag ezzel összefüggésben ismertetjük (Ítélet M/3. szám alatt mellékelten csatolva).

{1} Az Ítélet alapjául szolgáló közigazgatási per előzményeként a Veszprém Megyei Kormányhivatal B200 Veszprém, Megyeház tér 1.; „I. r. alperes”) 2017. június 9. napján kelt, VEB/005/1584-18/2017. számú határozatában az elsőfokú építésügyi határozatot – amely a Panaszos, mint II. r. felperes által megépített erdei kilátó építményre véglegesen érvényes fennmaradási és egyben használatbavételi engedélyt adott – helyben hagyta („Másodfokú Határozat”). A Másodfokú Határozatban a hatóság rögzítette, hogy a „birosag.hu” honlapon elérhető civil szervezetek névjegyzékében a [REDACTED]; „I. r. felperes”) I. r. felperes szervezeti képviselői között az ügyvédi meghatalmazást aláíró [REDACTED] elnök szerepel, erre figyelemmel [REDACTED] al benyújtott meghatalmazást elfogadta.

A Panaszos keresettel támadta meg a Másodfokú Határozatot, amely keresetében vitatta az I. r. felpereshez kapcsolódó képviseleti jogot és kiemelte, hogy előbbiek hiányában az I. r. felperes fellebbezését nem lehetett volna elbírálni, mert az nem az előterjesztésre jogosulttól származik.

A Kúria Kfv.II.37.489/2018/12. számú végzése alapján új eljárásban eljáró Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság („elsőfokú bíróság”) 2020. február 05. napján meghozott, 2.K.27.824/2019/4. számú részítéletével az I. r. alperes 2017. június 09. napján kelt VEB/005/1584-18/2017. számú Másodfokú Határozatát hatályon kívül helyezte („Elsőfokú Részítélet” – Elsőfokú Részítélet M/4. szám alatt mellékelten csatolva). Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az I. r. alperesnek a fellebbezési eljárás során a Ket. 40. § (2) bekezdésére tekintettel hivatalból kell vizsgálni, hogy az arra jogosult élt-e fellebbezéssel, illetve a képviselője képviseleti jogosultsága megfelelő-e.

Az elsőfokú bíróság Elsőfokú Részítéletében a perbeli tényállás körében megállapította, hogy:

„II. rendű felperes az I. rendű alperesi döntés jogszerűtlenségét arra alapította, hogy a fellebbezés arra nem jogosulttól származott, a meghatalmazást aláíró egyesületi elnök nem volt a szervezet képviselője.

I. rendű alperes II. rendű felperes keresetének a teljesítését nem ellenezte ....

II. rendű alperés (szakhatóság) I. rendű felperesi kereset elutasítását kérte, míg II. rendű felperes keresetének teljesítését nem ellenezte”.

[Elsőfokú Részítélet 3. oldal 5-6. bekezdés].

Az idézettek alapjául az szolgál, hogy az alperesek az elsőfokú eljárásban 2020. február 05. napján megtartott tárgyalásról felvett jegyzőkönyv alapján („Jegyzőkönyv”) úgy nyilatkoztak a tárgyaláson, hogy az II. rendű felperes keresetében foglaltakat elfogadják, azzal egyet értenek:

„I. rendű alperesi képviselő:

I. rendű felperes keresetének elutasítását kérjük, a II. rendű felperes keresetében foglaltakat elfogadjuk, annak elutasítását nem kérjük.

II. rendű alperesi képviselő:

Egyetértve az I. rendű alperesi képviselővel, ahhoz csatlakozva, a II. rendű felperes keresetével egyetértünk, annak elutasítását nem kérjük ...”.

[Jegyzőkönyv 2. oldala; 2.K.27.824/2019/4. számú Jegyzőkönyv M/5. szám alatt mellékelten csatolva].

Az elsőfokú bíróság előbbiek alapján az Elsőfokú Részítéletben megállapította, hogy [REDACTED] női megbízatása 3 (három) évre szólt, 2014. október 02. napjától már nem volt az I. r. felperes (egyesület) képviselője, így meghatalmazást a fellebbezés benyújtására nem adhatott.

{2} Az Elsőfokú Részítélet ellen az I. r. felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához, annak hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása iránt.

Az I. r. felperes felülvizsgálati kérelmében a nyilvántartás közhitelességére hivatkozott, arra, hogy vélelmezni kell az abban nyilvántartott jogok és tények valóságtartalmának fennállását. Az I. r. felperes szerint nem tartozik a közigazgatási bíróság hatáskörébe a civil szervezetek nyilvántartásával kapcsolatos ügycsoport, így a bíróság hatáskör túllépést valósított meg, amikor ebben a körben döntött, illetve döntése a II. r. felperes kereseti kérelmén is túlterjeszkedett.

Az II. r. felperes (Panaszos) az I. r. felperes felülvizsgálati kérelmére vonatkozó *előkészítő iratában, észrevételében* előadta, hogy a civil szervezetek nyilvántartásában szereplő adat *nem abszolút, hanem megdönthető* és ebben a körben hivatkozott a Kúria Kvk.II.37.677./2020/6. számú határozatára, amely szerint:

„[34] Hangsúlyozza a Kúria, [...] A közhiteles nyilvántartás adataival szemben [...] helye van ellenbizonyításnak”.

{3} A Kúria Kfv.III.37.466/2020.7. számú, 2021. január 13. napján kelt Ítéletével az I. r. felperes felülvizsgálati kérelmét alaposnak találta, az *Elsőfokú Részítéletet hatályon kívül helyezte és a II. r. felperes (Panaszos) keresetét elutasította.*

A Kúria álláspontja szerint:

„közigazgatási peres eljárásban a bíróság az I. rendű felperesi egyesület nyilvántartásában rögzített adatainak, így a nyilvántartásba vett képviselőnek a felülbírálatára nem jogosult, a közhiteles nyilvántartási adatok közigazgatási perben nem dönthetőek meg. ... A civil szervezetek nyilvántartásának adatairól a közigazgatási bíróság nem térhet el, azt nem bírálhatja felül az I. rendű felperes képviselőre jogosult személy tekintetében sem.” (Ítélet [48] pont).

Az alperesek a Panaszos keresetét – így a Másodfokú Határozat jogszabálysértő jellegét – **elismerték** („elfogadták”), a bíróság pedig a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény („rPp.”) 3. § (2) bekezdése alapján a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, illetve a bíróság a jogvitáról (perről) az alperes és a felperes kérelmeinek (nyilatkozatainak) keretein belül dönthet; a Kúria előbbiek ellenére a felek rendelkezési jogát (saját döntési keretét) átlépve, az alperesek elismerését figyelmen kívül hagyva hozta meg Ítéletét, utasította el a II. r. felperes keresetét, amely így alapvetően sérti a Panaszos tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint:

„Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

A fenti 1. a) pontban előadottak igazolják, hogy a Panaszos az összes fórumot kimerítette. A Kúria Ítélete ellen jogorvoslatnak nincs helye az ügyben alkalmazandó rPp. 228. §-a és XIV. Fejezete (különösen 275. §) értelmében, a Panaszos nem tud további perbeli jogorvoslattal élni, jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint:

„Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

Az Ítéletet a Panaszossal 2021. év február hó 04. napján közzétették. Ehhez képest a 60 (hatvan) napos alkotmányjogi panasz előterjesztési határidő 2021. év április hó 05. napján jár le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése alapján a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

Az Abtv. 27. § (2) bekezdése alapján:

„Jogállásától függetlenül érintettnek minősül az a személy vagy szervezet,

a) aki (amely) a bíróság eljárásában fél volt,

b) akire (amelyre) a döntés rendelkezést tartalmaz, vagy

c) akinek (amelynek) jogára, kötelezettségére, magatartása jogszerűségére a bíróság döntése kiterjed.”

A Panaszos a sérelmezett bírói döntés, Ítélet alapjául szolgáló perben II. r. **felperes fél** volt, számára a **döntés (ítélet) hátrányos rendelkezést tartalmaz**, tekintettel arra, hogy a *Kúria Ítéletével a Panaszos, mint II. rendű felperes keresetét elutasította*.

A Panaszos ekként alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, *érintettsége egyértelműen fennáll* [Alkotmánybíróság 24/2020. (X. 15.) AB határozata].

A hátrány – ha ezt nevesíteni kell – abban ragadható meg, hogy a Kúria a felek rendelkezési elve – az alperesek Panaszos keresetét elismerő nyilatkozatának – ellenére utasította el a Panaszos keresetét. A Kúria tehát olyan tartalmú Ítéletet hozott, amelynek tartalma ellentétes a felek rendelkezési jogával, illetve azzal, hogy a per (jogvita) kereteit – az eljáró bíróságot is kötve – a felperes és az alperes(ek) kérelmei, jognyilatkozatai határozzák meg, amelyek figyelmen kívül hagyása sérti a Panaszos tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogát. Az Alaptörvény pedig egy olyan jogrendet ismer el megfelelőnek, ahol a törvényi kereteket még a bíróságok sem hághatják át.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 27. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az alkotmányjogi panasz előterjesztésének feltétele, hogy az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza.

Az Abtv. 29. §-a alapján:

„Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.”

A Panaszos Alaptörvényből származtatott joga, hogyha bírósághoz fordul, *tisztességes eljárásban* vizsgálják ki az esetét, ami az előre lefektetett szabályok mentén való haladást is takarja. A Panaszosnak, akár csak a súlyosítási tilalomnál, Magyarország jogállami keretein belül ahhoz van alkotmányos joga, hogy a bíróság olyan fórum legyen, ahol perbeli ellenfelével összecsapva csak a másik peres fél előadására kelljen védekeznie/ellenvéleményt megfogalmaznia. A tisztességes eljáráshoz való alkotmányos joga sérelmét szenved el a Panaszos, ha a bíróság vele szemben törvényben nem lefektetett, a bíróság által saját maga által alkotott szabályt kíván érvényesíteni, illetve a felek rendelkezési elvével szemben, a felek kérelmét túllépve hoz döntést.

A Kúria Ítélete a Panaszos érveinek vonatkozásában csak annyit tartalmaz, hogy *„II. rendű felperes észrevételében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelemnek a 1952-es Pp. 273. § (1) bekezdés b) pontja szerinti elutasítását, másodlagosan a részítélet hatályában fenntartását indítványozta”* (Ítélet [33] pont), a Kúria Ítéletében *semmilyen módon nem indokolta*, hogy a Panaszos jogi érvelését, illetve az alperesek elismerését miért hagyta teljesen figyelmen kívül.

A Kúria Ítéletében annak ellenére utasította el a Panaszos keresetét, hogy a perben az I. r. alperes és II. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy **az II. rendű felperes keresetében foglaltakat elfogadják, azzal egyet**

értenek, „annak elutasítását nem kérjük”. A Kúria tehát a felek rendelkezési jogát semmibe vette és így hozta meg ítéletét, amely előbbieik okán sérti a tisztességes eljáráshoz való jog alapelvét.

A rPp. a polgári perrendtartás célját akként jelöli meg, *hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az rPp. I. fejezetében („Alapvető elvek”) meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa* [rPp. 1. §].

A bíróság feladata pedig a polgári perben, hogy – előbbiekkal összhangban – *a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse* [rPp. 2. § (1) bekezdés].

A rPp. 3. § (1)-(2) bekezdései egyértelműen rögzítik a felek rendelkezési jogát, illetve a bíróság kérelemhez kötöttségét:

„(1) A bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő.
(2) A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.”.

Az említetteket kiegészíti a rPp. 215. §-a:

„A döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen; ez a szabály a főkövetelés járulékaire (kamat, költség stb.) is kiterjed.”.

A perben az alperesek kifejezetten elismerték a Panaszos keresetét és a per, jogvita a felek között, a felek hatalma, rendelkezési joga alatt zajlik, amelyet az eljáró bíróság csak a törvényben kifejezetten meghatározott, kivételes esetekben bírálhat felül, illetve hagyhat figyelmen kívül.

A Kúria magatartása a perjog szintjén a rPp. 1.§-3.§ és 215.§ rendelkezésébe ütközik. A per célja ugyanis a rPp. szerint az, hogy *a felek jogvitáját a felek kérelmeinek keretei között döntse el.* A rPp. 2. §-a tisztességes eljárást követeli meg a bíróságoktól, az 1. § pedig a pártatlanságot.

Az Alaptörvényben a Panaszost a Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.) B) cikk (1) bek. szerinti jogállamiság, a (3) bek.-ben kimondott nemzeti hitvallás érvényesítése, a nemzeti hitvallás, a XXIV. cikk (1) bek. szerinti tisztességes eljárás, XXVIII. cikk (1) bek. szerinti független és pártatlan bíróság tisztességes eljárása védi. Ezen szabályok összeadott megsértése a Kúria által alapjogsérelmet okoztak a Panaszosnak, amelyek a döntést érdemben befolyásolták.

A Panaszos kizárólag az alkotmányjogi panasz eszközével, a t. Alkotmánybíróság beavatkozásával tudja saját ügyében érvényre juttatni a peres eljárási rend alkotmányos sarokköveit. A t. Alkotmánybíróság mutathat utat a Kúriának a tisztességes perlés fundamentumaiban, alapjogi határiaiban. A Panaszos, mint peres fél esete az alkotmányos keretű jogérvényesítés olyan önkényes szűkítéseit és kiszámíthatatlanságát

eredményezi, amivel az Alaptörvény sem számol. Sőt, épp ellenkezőleg. A Kúria megsértette a felek rendelkezési jogát, illetve a kérelemhez kötöttség elvét áttörve hozta meg ítéletét, amellyel megsértette a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, a jogállamiság (jogbiztonság) alapelvét.

A Kúria ítéletével a felek rendelkezési jogának (alperesek elismerésének) ellenére utasította el a Panaszos keresetét úgy, hogy ezzel a processussal a Panaszos jogérvényesítését, a felek rendelkezési elvének az érvénysülését annulálja, ami tisztességtelen.

Azon Alkotmánybírósági gyakorlat, miszerint nem minden eljárási szabálysértést lehet/kell orvosolni a tisztességes eljárás sérelmére alapított alkotmányjogi panaszokkal, esetünkben nem irányadó. A jelen Panasz elbírálásához a polgári (közigazgatási) ítélezés alapvető szabályának túllépése alkotmányjogi szempontú megítélésében kell döntést hoznia a t. Alkotmánybíróságnak.

A t. Alkotmánybíróságnak elvi alkotmányos kérdésként azt az utat kell kijelölnie, hogy a bíróságok függetleníthetik-e, önállósíthatják-e magukat külön törvényi felhatalmazás hiányában a peres felek kinyilvánított akaratától a felek rendelkezési elve alapján berendezett perekben (nyilván nem, mert ellenkező esetben pld. a pert is tetszőleges esetekben szüntethetnék meg). A bíróság nem „rombolhatja szét” a felek nyilatkozatának (alperesek elismerése) ellenére meghozott döntésével a rendelkezési joggal rendelkező, egymásnak feszülő felek vitáját.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

{1} Alaptörvényünk Magyarországot jogállamként határozza meg:

„(B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam”.

A jogállamiság sérelme önmagában nem alkotmányos alapjog. A „jogállam”, lévén nem alapjog, kivételként kerülhet alkalmazásra, kiegészítve, megtámasztva, összeolvasva az alapjogként nevesített „*tisztességes eljárás*”-sal. Ezt kéri jelen Panaszos, hogy vegye figyelembe a t. Alkotmánybíróság a tisztességes bírósági eljárás alapjog helyes értelmezési tartománya meghatározásakor, ahogyan azt az Alaptörvény 28. cikke elvárja. Azt kívánjuk hangsúlyozni, hogy a jogállamot véletlenül sem önmagában állóan hivatkozzuk meg, az Alkotmánybíróság végzései pedig az önjogon nem ismerik el a jogállam tételként állítását. Lényegében ugyanannak az alkotmányos jelenség két, egymást támogató, kiegészítő megközelítéséről beszélünk. Ugyanúgy igaz, hogy a jogállam keretein belül valósulhat csak meg a tisztességes eljárás, mint ahogyan nem lehet tisztességes az olyan procedúra, ami fittyet hány a jogállamra. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a tisztességes bírói eljárást a jogállami eszme hatalmi ágak működésre vonatkozó követelményrendszere tölti ki tartalommal.

Az Alkotmánybíróság maga is hangot adott annak az általános alkotmányos gondolatnak, hogy a „jogállam” alkotmányjogi panasznál történő figyelembevételénél a **jog önkényes mellőzése** kategóriát, mint általánost várja el.

A Panaszos alapjogi jogsérelmét az eljárási törvény kereteiből való kilépésben, az önkényes jogalkalmazásban látja megragadhatónak, ami pedig a jobbiztonságot, mint a jogállam részét is határozottan figyelmen kívül hagyja, s a tisztességes eljárás követelményét ezzel együtt rúgja fel. Állításunk igazolására citáljuk a t. Alkotmánybíróság gyakorlatát:

„[13] Az alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint megalapozott.

...

[23] A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

[24] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenre kötelezőek”

[20/2017. (VII. 18.) AB Határozat]

A Panaszos a tisztességes bírósági (hatósági) eljáráshoz való jogot a „**demokratikus jogállam működéséhez nélkülözhetetlen alapjog**”-nak fogja fel.

A jogállam immanens része a jog uralma, a jognak való alávetettség. A bíróság a jogállamot megvalósítani, kiteljesíteni hivatott, így a jog primátusa a bíróságot is köti. A bíróság működésének alapvető szabályát az Alaptörvény XXVIII. cikkben a Szabadság és **felelősség** cím alatt rögzíti, így az *alkotmányos szabály betartása a bíróságok felelősségi körébe esik:*

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy valamely perben a jogait, és kötelezettségeit, független és pártatlan bíróság tisztességes tárgyaláson bírálja el.”.

Az Alkotmánybíróság elkötelezett híve annak, hogy az alkotmányjogi panaszok során óvja, védi a bíróságok ügyfeleit az életviszonyaikba beavatkozó, azokat negatívan befolyásoló, a törvények határain túlnyúló a bírósági aktusoktól:

„[21] 1. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Ennek keretében vizsgálja, hogy a bírói döntésben alkalmazott jogértelmezés megfelel-e az Alaptörvény 28. cikkében foglaltaknak, vagyis hogy az eljáró bíróság a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte-e, abból a feltételezésből kiindulva, hogy a jogszabályok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[22] Az Alkotmánybíróság a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatában úgy foglalt állást, hogy „az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” (Indokolás [26])

[Alkotmánybíróság 24/2020. (X. 15.) AB határozata].

A tisztességes eljárás a jogállam egyik tartópillére. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog olyan abszolút jellegű alkotmányos jog, amellyel szemben semmilyen egyéb jogelv vagy alkotmányos jog nem állhat. Ez azt jelenti, hogy akárki, aki a bíróság elé viszi az ügyét, előre lefektetett, mindenki által megismerhető szabályok, eljárási protokoll szerint tud érvényt szerezni igazának. Ugyanakkor ennek ellentéte is igaz. Aki a bírósághoz fordul, nem kell attól tartania, hogy ezen eljárási rend nem fog működni, hanem a bíróság ezt váratlanul egy előre nem látható módszerrel váltja fel, a fél terheit nemhogy enyhíti, de még súlyosíthatja is.¹

A tisztességes eljárás nem definiált, de arra vonatkozóan, hogy egy határozat mikor felel meg a tisztességes eljárás követelményeinek, mind az Alkotmánybíróság, mind pedig az Emberi Jogok Európai Bírósága („**Bíróság**”) több évtizedre visszatekintő gyakorlata során részletes és objektív mércét alakított ki. A „fair” eljárásnak a bírói gyakorlat által kifejezeseget mércéjét a Kúria határozata nem ugorja meg.

„A Bíróság szerint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („Egyezmény”) 6. cikkének 1. bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz („fair trial”) való jog megilleti a bírósághoz fordulókat mindegyikét.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

A Bíróság szerint a peres eljárásban részt vevő feleknek joguk van arra, hogy előadják az ügyük szempontjából általuk jelentősnek és relevánsnak tartott észrevételeiket. Ez a jog azonban csak abban az esetben tekinthető hatékonynak, ha az észrevételeket valóban tárgyalják, vagyis azokat a perbíróság megfelelően megfontolja. („hatékony jog elve”) Azaz az eljáró bíróság köteles megfelelően megvizsgálni a felek által előterjesztett beadványokat, érveket és bizonyítékokat.²

A Bíróság által kidolgozott töretlen gyakorlat a fair trial követelményei közé emelte a bírósági döntések indoklását, amikor a H. kontra Belgium ügyben kimondta, hogy a 6. cikk 1. bekezdésében foglalt garanciák magukban foglalják a bíróságok azon kötelezettségét, hogy a döntéseiket megfelelően megindokolják. Egy megindokolt döntés mutatja meg a feleknek, hogy

¹ A jog külön rendezi azon eseteket, amikor az ügy döntője nem csak a jogorvoslati kérelem szerinti felülvizsgálatot végzi el, hanem hivatalból saját maga is észlelhet hibát az „alsóbb fokú” szerv eljárásában. Például:

2016. évi CL. törvény az általános közigazgatási rendtartásról - 119. § (4) A másodfokú hatóság eljárása során *nincs kötve a fellebbezésben foglaltakhoz.*
2017. évi CLI. törvény az adóigazgatási rendtartásról - 127. § [A felettes szerv eljárása a fellebbezés során] (1) [...] a felettes szerv a fellebbezéssel megtámadott döntést és a döntéshozatalt megelőző eljárást megvizsgálja, *tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett.*

2017. évi I. törvény a közigazgatási perrendtartásról - 92. § (1) bek. a) pont, a bíróság a közigazgatási cselekményt megsemmisíti, ha a közigazgatási cselekmény semmis vagy jogszabályban meghatározott okból érvénytelen, vagy olyan lényeges alaki hiányosságban szenved, amely miatt nem létezőnek kell tekinteni.

² A bekezdésben megfogalmazott követelményeket a Bíróság a következő ítéletiben munkálta ki: Kraska kontra Svájc; Van de Hurk kontra Hollandia; Perez kontra Franciaország.

ügyüket valóban megtárgyalták, valamint – ahogyan azt a Souminen kontra Finnország ügyben mondta ki a Bíróság – az eljáró bíróságok a döntéseik indoklásával kötelesek igazolni lépéseiket. A Bíróság álláspontja szerint az indoklási kötelezettség terjedelmét mindig a döntés jellege szerint, az ügy összes körülményeire tekintettel kell vizsgálni, de amikor egy fél beadványa döntő jelentőségű az eljárás kimenetelére szempontjából, akkor az egyéni és kifejezett választ igényel, azaz a bíróságoknak minden esetben meg kell vizsgálni és a peres felek fő érveit.”³

Ezen fundamentum szerves része az is, hogy csakis a felek érvei, nyilatkozatai alapján köteles kitérni a bíróság, csak ezen kérdésekben adhat indokolt jogi válaszokat.

„Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban azt hangsúlyozta, hogy „a „tisztes eljárás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és - eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztes eljárás”.”

...

A tisztes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amely a büntetőeljárásban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen.

...

Az Alkotmánybíróság a 21/2014. (VII. 15.) AB határozatában – melyet a 10/2017. (V. 5.) AB határozatban megerősített – kifejtette: „[a]z Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlősége a tisztes eljárás egyik meghatározó eleme, amely alapvetően a büntetőeljárásban biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson. A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen” {erre nézve lásd: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]}.

„Az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét ugyan alapvetően a büntetőeljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztes eljárásról való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, így polgári perek esetében is”.

[15/2002. (III. 29.) AB határozat]. [3179/2018. (VI. 8.) AB határozat [51]]

³ Ruiz Torija kontra Spanyolország; Hiro Balani kontra Spanyolország; Buzescu kontra Románia; Donadze kontra Grúzia.

"Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételenek formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül."

[19/2015. (VI.15.) AB határozat]

Ezt elfogadva, a tisztességes bírósági eljárás, mint a Panaszost is megillető alapjog egyik szelete, a polgári perbeli fegyveregyenlőség a bíró hivatalbóli beavatkozása hiányát is jelenti. Az Alaptörvény által megkövetelt tisztességes eljárásban a bíró nem válhat maga is fegyverré, mert azzal az egyik fegyverest segíti. A bírónak a felek által elé vitt véleményeitől sarkosan eltérő saját véleményét meg kell tartania magának.

„A szabály de facto nem állapítja meg, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége {22/2014.(VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}.” (3375/2018. (XII. 5.) AB határozat [31])

...

A tisztességes tárgyalás fogalmán belül alakítandó ki olyan ismérvszisztem, amely annak tartalmát adja, s csak ezen belül értékelhető bizonyos korlátozások szükséges és arányos volta. (Ugyanígy saját dogmatikája van annak, mi számít "bírósnak", mikor "törvényes", "független" és "pártatlan" az eljáró testület stb.)”.

[6/1998. (III. 11.) AB határozat 6.b.]

A Panaszos (felperes) érveit a peres ellenfele (alperesek) érvelésével kellett volna szembe állítani, akik azonban a Panaszos „igényét” elismerték.

A polgári perben a felek rendelkezési joga az, ami a büntetőjogban a vádhoz kötöttség eszméje, és mindkettő köldökzsinórja, közös eredője a tisztességes eljárás alapjoga, ugyanis maga a jogalkotó adja meg az elvárhatót, a tisztességest, mint jogi mércét, ami a jogkeresők, így a Panaszos vezércsillaga. Ettől eltéríteni a felet nem lehet, legalábbis az Alaptörvény által óvott tisztességes intézkedés keretében nem.

{2} A rendelkezési elv alapján a bíróság a jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el, illetve a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van:

„3. § (1) A bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő.

(2) A bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe."

[rPp. 3. § (1)-(2) bekezdés].

A magánautonómiából következően az önrendelkezési jognak messzemenően érvényesülnie kell a magánjogi jogviták bíróság elé vitele és bíróság előtti érvényesítése során. Ez a követelmény a polgári peres eljárásokban a rendelkezési elv képében jelenik meg. Az Alkotmánybíróság az ügyészi perindítással kapcsolatos 1/1994. (I. 7.) AB határozatban kifejtette, hogy a feleket megillető rendelkezési jog azt jelenti: *a fél anyagi és eljárási jogaival szabadon rendelkezik*. A polgári anyagi jogban kiemelt jelentőséget kapó magánautonómiának, illetve az alkotmányos önrendelkezési jognak a tételes perjogi szabályozásban megjelenő formája a rendelkezési elv, amelynek alapján egyrészt rendelkezési elv értelmében a peres eljárás csak a fél rendelkezésére indul, vagyis a bíróság csak akkor ad jogvédelmet, ha a fél azt kéri, másrészt a bíróság a perbeli cselekményeket főszabály szerint a felek rendelkezései alapján köteles elvégezni.

A rendelkezési elv előbb említett második összetevője, hogy a bíróság egyes perbeli cselekményeket a felek (vagy az egyik fél) rendelkezései alapján köteles elvégezni, amely szabály szerint a bíróság törvény eltérő rendelkezése hiányában *a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van*. Ezzel az alapelvek között elsőként említett, az eljárás során mindvégig hangsúlyosan érvényesülő rendelkezéssel a rPp. – az új Pp.-vel egyezően – egyértelművé teszi, hogy **az "ügy urai" a peres felek, ők határozzák meg a per tárgyát és ezáltal a bíróság eljárási mozgásterét is**.

A feleket megillető rendelkezési jog azt jelenti, hogy a fél anyagi és eljárási jogaival szabadon rendelkezik, így mindenkinek szabadságában áll anyagi jogainak eljárási érvényesítése. *Az eljárásjogi értelemben vett fél rendelkezési joga az alkotmányos önrendelkezési jog egyik aspektusa, eljárásjogi vonatkozása, amely az egyén autonómiáját érinti, illetőleg azzal kapcsolatos*. A fél rendelkezési jogának elvonása, illetőleg "helyettesítése" sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot:

„XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el."

A rendelkezési elv szerint a bíróság – a folyamatban levő eljárásban is – a fél/felek rendelkezései alapján köteles elvégezni az egyes percselekményeket. A bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, ugyanis rendelkezési joga folytán a fél jogosult eldönteni, hogy milyen igényeket és milyen mértékben kíván érvényesíteni [Fővárosi Ítéltábla, Pf.1.21.431/2007/3.].

A rendelkezési elvvel ellentétes tartalmú alapelv az officialitás (hivatalbóliség) elve, amely kizárólag a törvény által meghatározott esetekben, kivételesen érvényesül mind a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény („Ket.”), mind a rPp. szerint:

- „(1) A közigazgatási hatósági eljárásban a törvény keretei között a hivatalból való eljárás elve érvényesül.
(2) A közigazgatási hatóság:
  - a) a kizárólag kérelemre indítható eljárások kivételével hivatalból eljárást indíthat, illetve a kérelemre indult eljárást jogszabályban meghatározott feltételek fennállása esetén folytathatja, és ilyen esetben a végrehajtást is hivatalból indítja meg,
  - b) hivatalból állapítja meg a tényállást, határozza meg a bizonyítás módját és terjedelmét, ennek során nincs kötve az ügyfelek bizonyítási indítványaihoz, ugyanakkor a tényállás tisztázása során minden, az ügy szempontjából fontos körülményt figyelembe kell vennie,
  - c) e törvény keretei között felülvizsgálhatja mind a saját, mind a felügyeleti jogkörébe tartozó hatóság végzését és határozatát (a továbbiakban együtt: döntését),
  - d) hivatalból intézkedhet a döntésének kijavításáról, kiegészítéséről, módosításáról és visszavonásáról.” [Ket. 3. § (1)-(2) bekezdés];
- „A bíróság az illetékességének hiányát hivatalból veszi figyelembe.” [rPp. 43. § (1) bekezdés];
- „A bíróság a perköltség felől hivatalból határoz” [rPp. 78. § (2) bekezdés];
- „A bíróság a 157. § a), b) vagy g) pontja esetében a pert az eljárás bármely szakában hivatalból megszüntetni köteles.” [rPp. 158.§ (1) bekezdés];
- „A bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt törvény megengedi.” [rPp. 164. § (2) bekezdés];
- „A bíróság névcsere, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is elrendelheti.” [rPp. 224. § (1) bekezdés].

A hivatalbóliság (amikor is a bíróság a saját elhatározásából, külső impulzus nélkül cselekszik) mellett kizárólag törvény, kivételes esetekben megengedheti, hogy a bíróságot a fél kérelme (jognyilatkozata) ne kösse. Ilyen kivételes eset valósulhat meg pl.: a) a kereseti kérelmet megalapozó jogi minősítés eltérő bírósági értékelésében, b) a bíróságot megillető választási módozatoknál (pl. a tartási szerződés megszüntetése helyett életjáradéki szerződéssé való átalakításánál), c) a rendelkező cselekmények visszautasításában, ha az jogellenes, d) a pervezetésre irányuló kérelmek körében, minthogy a pert a bíróság szervezi meg, s így különösen e) "alulteljesítheti" a bizonyítási kérelmeket.

A fentiekén túl a bíróság – mint az Ítéletben – nem lépheti át a felek rendelkezési jogát.

A bírói gyakorlat a bíró hivatalból beavatkozását tilalmazza. Ha nem kéri a bíróságtól, a bíróság nem avatkozik be a közigazgatás működésébe. Ha maguk az alperesek elismerik a jogsértést, **a II. rendű felperes keresetében foglaltakat elfogadják, azzal egyet értenek, annak elutasítását nem kéri**, a bíróság a jogorvoslat során sem avatkozik be abba.

A rendelkezési elv alapján a Kúria nem hozhatott volna olyan döntést (Ítéletet), amely az alperesek rendelkezésével, elismerő nyilatkozatával ellentétes, különösen úgy, hogy az elismerés figyelmen kívül hagyása a rendelkezési jog sérelmét jelenti, ezt, mint jogszabálysértést a felülvizsgálati eljárásban is értékelni kell [Pfv.V.22.415/1997/20.].

Összegzés:

A fentiekben előadott indokokra tekintettel megállapítható, hogy a Kúria nem tett eleget a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményéből, a jogállamiság elvéből eredő azon kötelezettségeinek, hogy joglerontó, jogelvonó gyakorlatot ne folytasson, a felek rendelkezési jogát és a kérelemhez kötöttség elvét ne sértse meg.

Az Abtv. 43. § (1) bekezdése szerint:

*„Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést **megsemmisíti**.”*

Az Ítélet jelen indítványban fogalt indokok alapján alaptörvény-ellenes, így tisztelettel kérjük, hogy azt a t. Alkotmánybíróság a Abtv. 43. §-ának megfelelően szíveskedjék az Ítéletet megsemmisíteni.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) **Végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem**

A végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmünket az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján arra alapítjuk, hogy a Panaszos mint II. r. felperes keresetének sorsa fogalmi előkérdése az I. r. felperes keresetének; ha az alperesek tévedtek abban, hogy befogadták az I. r. felperes fellebbezését, akkor annak tartalma (ami az I. r. felperes keresetének alapja) eljárásjogilag nem hatályos, releváns. Az említettek alapján az Ítélet végrehajtásának felfüggesztésére tekintettel a per másik (Részítélettel nem érintett) részének (I. r. felperes keresetének) további tárgyalása sem indokolt, hiszen az Ítélet hatályon kívül helyezése esetén okafogyottá válik, valamint a felfüggesztés annak elmaradása által okozott súlyos és helyrehozhatatlan hátrány elkerülése érdekében is indokolt.

Jelen okirat aláírásával kijelentjük, hogy az Ítélet alapjául szolgáló perben eljáró bíróság, a megismételt eljárásban eljáró Veszprémi Törvényszék (korábban Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) mint elsőfokú bíróság az Ítélet végrehajtását jelen alkotmányjogi panasz benyújtásának napjáig az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján nem függesztette fel.

b) Mellékelten csatoljuk M/1. szám alatt a jogi képviselő eljárását igazoló ügyvédi meghatalmazást.

c) Nyilatkozat az indítványozó adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról.

Az indítványozó (panaszos) adatai közzétételéhez nem járul hozzá, a döntést ezek nélkül kérjük közölni.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata.

A peres iratanyag igazolja, hogy a Panaszos felperesként járt el. A peres iratanyag része volt a közigazgatási iratanyag is, melyből látható, hogy a panaszos ügyfele volt a közigazgatási eljárásnak.

Az Ítéletet M/3. szám alatt mellékelten csatoljuk.

A Kúriai eljárás végeztével az eljárás iratanyaga az elsőfokú bírósághoz (Veszprémi Törvényszékhez) került vissza, erre tekintettel kérjük beszerzésüket.

Melléletek:

M/1. - ügyvédi meghatalmazás;

M/2. - cégkivonat;

M/3. - Kúria Kfv.III.37.466/2020/7. számú ítélete;

M/4. - Elsőfokú Részítélet;

M/5. - Jegyzőkönyv.

Köszönjük, hogy érveinket megfontolják!

Tisztelettel:

